

NIEUWSBULLETIN

**SPECIAL
EDITION**

The New York Times

NEW YORK, MAY 10 2015

COLOFON

Redactie Dos Winkel

Vertaling Silvia Rouskens

Opmaak Evelien Philippa

Toen mensen de oorlog aan vissen verklaarden

Door Paul Greenberg en Boris Worm

Vrijdag aanschouwden wij mensen V-E Day¹, het einde van een deel van een globale catastrofe dat de planeet minstens 60 miljoen levens kostte. Maar als we vissen waren, dan zouden we de dag anders gemarkeerd hebben - als het begin van een geweldscampagne tegen onze taxonomische klassen, die tot miljarden doden en gewonden heeft geleid.

Vreemd genoeg vormde de oorlog zelf een groot uitstel voor vele mariene soorten. Net zoals onderzeeërs en mijnen van asmogendheden en geallieerden het transport van oorlogsmaterieel tot een zeer gevaarlijk inspanning maakten, hebben ze op dezelfde manier de visserij in de weg gestaan. De mogelijkheid om basiszeevoedsel zoals kabeljauw te

vangen, daalde aanzienlijk. Bevrijd van de menselijk jacht vermenigvuldigden overbeviste soorten zich in overvloed.

Maar de Tweede Wereldoorlog zorgde ook voor een sprong in de menselijke vindingrijkheid, kracht en technische bekwaamheid, wat tot een ongekende aanval op onze oceanen heeft geleid. Niet alleen werden schepen zelf groter, sneller en talrijker, maar nam ook hun viskracht exponentieel toe door de technologieën uit de oorlog die ze meedroegen.

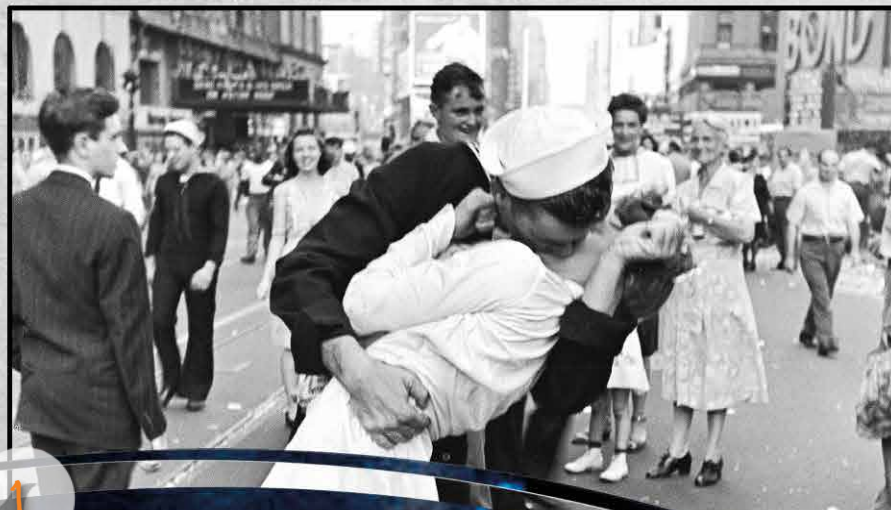
Neem sonar. Voor de jaren 30 was elektronische echolocatie nog een nauwelijks functionerend concept. Het stelde exploitanten in staat om de vage contouren van de zeebodemtopografie na te gaan en grove sporen te volgen van de route van een groot bewegend object. Maar de oorlog duwde

dramatische ontwikkelingen in de sonar-technologie vooruit; op haar einde waren geavanceerde apparaten die ontwikkeld waren voor de jacht op onderzeeërs, oneindig nauwkeuriger geworden, en konden nu worden herbestemd om op vis te jagen.

Scholen vis konden al snel worden gelokaliseerd tot op enkele meters nauwkeurig, en waren duidelijk te onderscheiden van de zeebodem. In combinatie met zwaar aangedreven dieselmotoren die waren ontwikkeld tijdens het wereldwijde conflict, werd het moderne vissersvaartuig een soort oorlogsmachine met een compleet nieuw arsenaal: lichtgewicht netten op basis van polymeren, lange lijnen van monofilament die mijlen kunnen uitrollen en diepvriezers aan boord die geschikt zijn voor het maandenlang opslaan van een dagvangst.

Zelfs de menselijke hulpbronnen die ontwikkeld waren tijdens de oorlog

1] V-E Day staat voor Victory in Europe Day - het einde van de oorlog met Duitsland op 8 mei 1945.

werden later doorgestuurd richting visserij: Japanse vechtpiloten, bedreven in het spotten van ondergrondse geallieerde onderzeeërs, werden later omgeschoold om naar walvissen te zoeken. Ook meer dan een paar voormalige geallieerde piloten vonden naoorlogse werkgelegenheid in de jacht op blauwvintonijn en de Atlantische menhaden (familie van de haring).

In sommige opzichten was de "oorlogsmachine" geen metafoor. In heel Zuid-Azië werden overgebleven explosieven "gerecycleerd" voor "bomvissen," een obsceen destructieve manier van het doden van kustvissen, wat veel koraalriffen omzette in puinvelden. En de technologische overkill werd voortgezet in de Koude Oorlog: satellietbeelden en GPS-technologie, oorspronkelijk bedoeld om de bewegingen van het Russische nucleaire arsenaal op te sporen, maakte het uiteindelijk mogelijk om goed bevolkte vishabitats duidelijk vanuit de ruimte te identificeren.

Doordat de oorlog de creatie van schepen met veel langere oceaangaande reeksen stimuleerde, betekende dat ook dat de visserij omgevormd werd van een lokale onderneming tot een wereldwijde. "Industriële visserij," misschien wel de eerste geglobaliseerde economische onderneming, betekende groothandel,

permanente bezetting van mariene ecosystemen, in plaats van de lokale invallen beoefend door vorige generaties.

Daarnaast betekende opkomende schaalvoordelen dat het niet alleen de beoogde vis was die leed. Met de uitvinding van de naoorlogse

supertrawlers die alles wat op hun pad kwam wegvingen, werd een soort "verschroeiide-aarde-aanpak" van visserij gemeengoed.

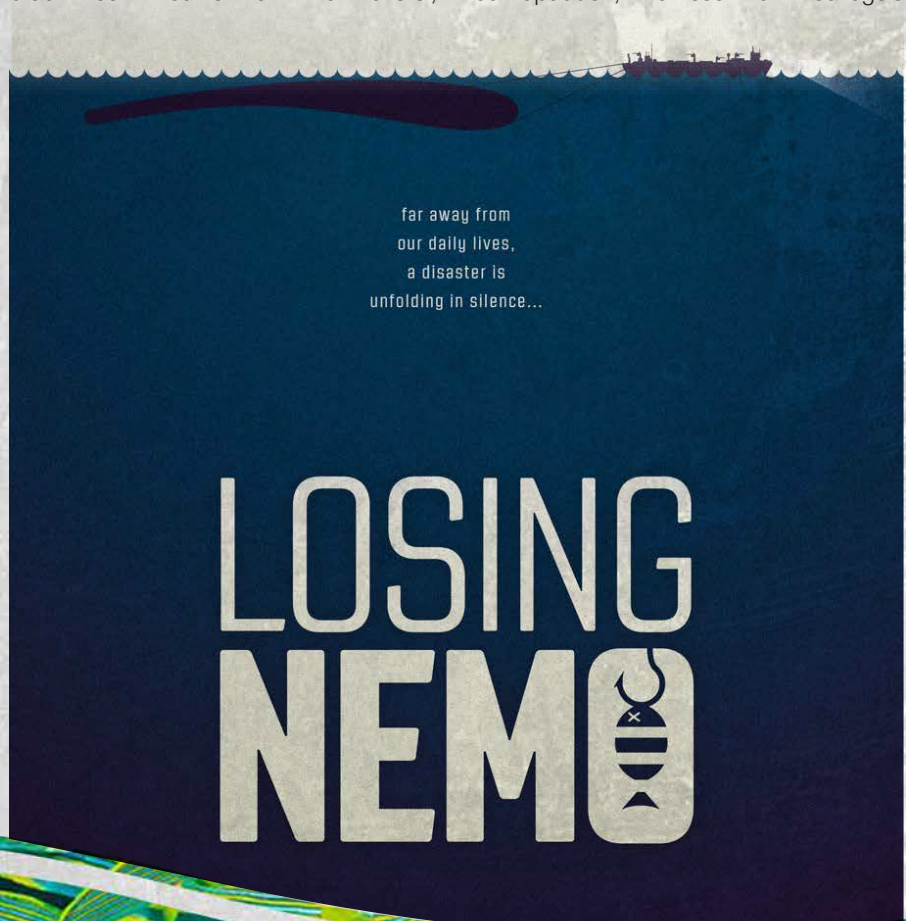
De opkomst van de naoorlogse vistechnieken betekende, dat het globale aantal gerapporteerde vangsten steeg van ongeveer 15 miljoen ton aan het eind van de oorlog tot 85 miljoen ton vandaag - het equivalent in gewicht van de gehele menselijke bevolking aan het begin van de 20^e eeuw - elk jaar weggehaald uit de zee.

Alleen het begin van het derde millennium bracht een nieuwe vorm van uitstel,

ditmaal niet veroorzaakt door menselijke tegenspoed, maar door het inzicht dat we nodig hebben om ook vrede te sluiten met andere soorten. Groeiende tekenen van uitputting en falen in de wereldwijde visserij deed mensen de totaliteit van hun aanval heroverwegen.

Er begonnen mariene beschermde gebieden te ontstaan, milieu-versies van een gedemilitariseerde zone, die nu ongeveer 3,5 procent van de oceaan bedekken. Landen die voorheen in oorlog waren begonnen samen te werken om nieuwe deals af te hameren voor vis, geïllustreerd door zowel de recente herziening van het gemeenschappelijk visserijbeleid in Europa als nieuwe lopende inspanningen bij de Verenigde Naties om de visvangst op volle zee (de 60 procent van de oceanen die buiten nationale controle vallen) beter te reguleren.

Collaterale schade aan haaien, schildpadden, walvissen en zeevogels

far away from
our daily lives,
a disaster is
unfolding in silence...

LOSING NEMO

